

Arnošt Lustig

Colette, dívka z Antverp

Strhující román o lásce silnější než smrt

Mladá fronta

Colette, dívka z Antverp

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig

Colette, dívka z Antverp – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

Arnošt Lustig

COLETTE,
DÍVKA Z ANTVERP

Strhující příběh o lásce silnější než smrt

Mladá fronta

Copyright © Arnošt Lustig – dědicové, 2014

ISBN 978-80-204-1262-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5037-1 (ePDF)

I

„Máš v hlase naději,“ řekla.

„Chtěl bych,“ odpověděl. „Stalo se něco?“

„Ráda bych řekla, že nic mimořádného. Až na to jedno. Zavolal mě unterscharführer. Chtěl, abych se dovolila na chodbu.“

„Proč?“

„Ani se neptej. Řekl, že za deset minut budu zpátky.“

„Chtěl, co chce od všech?“

Příběh Colette z Antverp se vypráví těžko. Mezi tím, co se stalo ženám za druhé světové války, je výjimečný, dokonce i mezi výjimkami. Byla jako vejce, které je dokonalé. Měla v očích rozpětí křídel ptáků v letu. Dráhu odněkud někam. Co připomínají ptáci, kteří letí místo na jih na sever. Zmátlo ji otáčení Země. Po celých devět měsíců, co ji znalo pár lidí v Auschwitz-Birkenau, se podobala ptáku, jemuž selhala magnetická střelka. Něčemu, co ještě nemá jméno.

„Chceš mluvit o lásce?“ zeptala se V. F. „Tady?“

Její hlava, ruce a nohy a tvář a uši a nos a brada měly souměrnost, jaká se přisuzuje obrazům. Nemluvě o pevných prsech a stehnech, pasu a klínu, zakrytých hadry, a o hrubých, vlněných černých punčochách. Nicole z Calais, Colettina přítelkyně, než ji zabili, věděla o Colettiných myšlenkách, o některých z dosud nenarozených synů nebo nenarozených dcer. O čem sní dívka, když je jí devatenáct, třebaže se ohrazuje, že se už vzdala mateřství. To bezejmenné, co prosakuje z Colettiny krve jako žár ze středu Země. Strach, za nějž se styděla. Otázky: co budu dělat, jak mohu přežít? Co se povedlo Němcům – vnuknout

věžňům, aby si připadali oškliví, zbyteční a nechtění, na obtíž všem, i sobě, nakonec vděční za to, že zahynou.

„Nechod' si pro odpověď ke mně,“ řekl. „Neznám ji.“

Pak řekla: „Myslím jen na tebe.“

Měl v očích pochyby. Věděl, v čem to je, nebo ani nemůže být pravda.

„Tady jsem,“ řekl. „Jak je ti?“

„Je mi zima.“

Položila to jako most mezi obvinění a vysvětlení. Měl přivřené zelenošedé oči s hlubokými kruhy, opálenými řasami a obočím, svalnaté tělo. Hodinu před tím, než přišla, odvezly z jeho baráku nákladní opely dvě stě mužů do komína. Odškrtnal je inkoustovou tužkou v Knize. Odpověděla mu očima. (Vyšší a nižší poschodí pravdy, vyšší a nižší poschodí lži.)

Do tváří se jí vracela barva. Třela si ruce. Omrzliny byly bělejší než zbytek její pokožky.

V dílně komanda Kanada párala svršky po zabitých. Nepřipadala si tak odvážná, jak ji viděl on, protože přišla. Zvykla si na svou práci. Hledala zašité peníze, cenné papíry nebo klenoty a zlato.

Za přístěnkem slyšeli hluk tisíce mužů odvedle.

„Dokážu tu zapomenout na unterscharführehra.“ (Vyšší poschodí lži.)

Domyslel si, že nejedla. (Nižší poschodí pravdy.)

Vyjadřovala se krátce. Byli jako boxeři v nerovném utkání. Nezáleželo na tom, kolikrát je soupeř poslal k zemi, ale jestli se – dřív než je odpočítají – dokázali zvednout. Másla ho odevzdaností a omluvou v očích a odvahou nebo šílenstvím, které v sobě musela sebrat, aby riskovala cestu lágrem, pěti Postenkette, a dostala se k němu.

Odhadoval, co zamlouvala.

V baráku, na trojposchodových dvojitych kavalcích, na nichž se v prostoru pro dva, nejvýše čtyři, tísnilo dvanáct až čtrnáct mužů, se ozvala blízko jeho přistěnku pro někdejšího podkoního hádka.

Pootevřel dveře a křikl: „Ticho!“

Podíval se na klacek opřený v koutě za jeho postelí.

„Mluvíme mezi sebou jako gangsteři,“ řekl. „Jinak to nejde.“

„Jako mluví s námi.“

Pak řekl: „Nevěděla jsem, žeš měl rabínského dědečka. Jak by asi žil pod pohanským nebem?“

Byla hubená, s omrzlou alabastrovou pletí, plně tvarovanými rty, o nichž unterscharführer Weissacker řekl, že jsou smyslné. Mohl si ji představit neostříhanou dohola, s dlouhými černými vlasy.

Obsáhlo to, o čem nemluvila. Strach ráno otevřít oči, co uvidí, až půjde lágrem, a potom v dílně, jestli se dočká večera. Z vedlejších kavalců slyšela modlitby děvčat, která včera čekala na zázrak a zítra šla do komína. Modlitby nepomáhaly, kromě toho, že rušily ze spánku ty druhé. Zdály se jí sny o otci, s rukama a nohama jako špejle. Upadl na prahu do podzemních sprch. Lidi, které sem zřízenci tlačili, ho ušlapali.

V lednu přijel její transport z Antverp. V karanténě umrzlo dva tisíce dětí. Zřízenci je nakládali na korby nákladních opelů. Rottenführer Kolwitz, kamarád unterscharführera Weissackera, si ulevil: „*Verfluchtes Wetter*.“ Psí počasí. Mezitím vyletěly ženy z transportu komínem. Rottenführer vystřeloval ještě přede dvěma roky na Antverpy a Londýn rakety V-1 a V-2.

V dílně se unterscharführer Weissacker posmíval, že obřezání nejsou s to na svou ochranu pozvednout malíček. Povstání Sonderkommanda v krematoriu číslo 4 skončilo za pár hodin.

Stačilo několik kulometů. Židé se mohou dát vycpat se svým jediným Bohem. Nezasloužilo si to víc než úsklebek na jeho sevřených rtech s opary z mrazu.

Střídaly se jí sny. Děti i starci, kteří klopýtali na rampě přes koleje do krematoria, těhotné ženy, nemocní, nazí nebo v kožiších, zakřiknutí a ohromení, muži v nejlepším věku. Statisíce lidí – vědět, co je čeká – by musely přemoci hrstku esesáků, příslušníků Totenkopf, kteří se chvástali krutostí, i vůči sobě. Jeden, dva esesáci proti tisícům. Zažírala se do ní myšlenka, že bránit se je víc než se modlit nebo množit, jíst, chvět se o život.

Ve snu na dnešek potkala unterscharführera v Antverpách. Odmítla se s ním zastavit. Je to snad tolik ztratit panenskou blánu a tři kapky krve? Stěžoval si, že ho nepovýšili. Probudila se zpocená, chtělo se jí na záchod.

Je láska i to, čeho se dovedeme pro druhé vzdát? Nebo jen to?

Věděla, co udělal v říjnu důstojník SS dvojici milenců. Zastavili se u drátů. Posílali si náznaky na rtech a v duhovkách očí, jako si vyznávají lásku ovce. (Mžikem pohledu, který zachytil oberführer SS, Hermann Hermlich, inspektor z Berlína.) Nacpali je do bunkru čely k sobě, jako se nazouvají těsné boty. Mohli kálet pod sebe. Přemýšlet o sladkosti hříchu. Nemohli pohnout rukama, nohama ani hlavou, sotva dýchali. Zavolali rabína z Cikánského tábora, aby požehnal sňatku. Oberführer Hermann Hermlich z Berlína se usmíval.

Odpoledne jí vysvětlovala dvacetiletá Wanda Hedvika Kazimíra Broderová, číslo 131 812-B, kápo v dílně, kde párala svršky po mrtvých, aby se neztratily zašité peníze, šperky a cennosti: „Život je košile. Jinou nemáš. Musíš si umět poradit. Nebo zmrzneš.“

Připadala si jako v zoologické zahradě, všem na očích. Ryba mezi rybami. Rovnost, o jakou nikdo nestál. Proměnili je v moře, poseté ostrovy, mezi nimiž nebylo spojení, kromě vod, ve kterých tonuli.

Colette Cohenová oslovovala v duchu Vili Felda začátečními písmeny, V. F., aby zrušila, čím byli pro Němce – jen číslы vyte-
tovanými na levém předloktí. Rozmlouvali francouzsky. „Co je u tebe nového?“ „Nic moc.“ „Všechno při starém?“ „Celkem.“ „Jsi zdravá?“ „Jak vidíš.“ „Silná?“ „Doufám.“ Slova měla deset dalších významů.

„Snad mi pomáhá, jak vypadám,“ připustila. „Jak dlouho to může vydržet? Příště ti přinesu prádlo. Holící mýdlo. Mast na vy-
rážku. Prášek na boláky na nohou. Kdybys chtěl, borovou vodu.“

Unterscharführer dohlížel, jak se večer koupaly. „Za veš tě pošle do komína. Minulou kápo za vši ve vlasech na místě za-
střelil. Prohlížím prádlo proti světlу.“

„Musíš být opatrná,“ řekl.

Mluvila o tom, kam si lidé schovávají cennosti, peníze, včetně kelímků s převařeným máslem, sádlem a karamelem. Zlato v mýdle, v necesérech, mezi jehlami a knoflíky.

„Schovávají peníze v modlitební knížce, ve špulce s černými nitěmi, mezi svatebními papíry, rezervními knoflíky. V cigaretách, v doutníku.“

Chtěla vědět, jak se stal pomocníkem kápa. Prohlížel si ji pokračmo jako sturmführera Fritze Sowu, kterého sem převeleli z ghetta v Lodži-Litzmanstadtu.

Napadalo ji, jaké by to bylo, kdyby ho potkala v Antverpách. (Před válkou, nebo po válce.) Viděla se ve třpytce jeho šedých očí. Neřekla, jaké účty má s unterscharführerem.

Komínem – kousek od jejich dílny – vyletělo dvě stě rumunských a maďarských rabínů. Vezli je kolem nákladákem. Viděly

je oknem. Unterscharführer Weissacker se chlubil, jak u plynování asistoval s unterscharführerem Johannesem Loesbergem. Dvě stovky rabinů je víc než čtyři tisíce ruských politických komisařů. Podle unterscharführera Loesberga byl mozek rabína nebezpečnější než mozek komisaře. „Mají to za sebou,“ utrousil. „Máme pořád dost práce.“

Dala mu za pravdu i v tom, v čem se jí to přičilo. Měla pocit, jako by si přehazovala mozek lopatou, nebo nakládala štěrk, který rozhazovaly do bláta před ubytovnou unterscharführera, aby si neumazal holínky.

„S tebou jsem ráda, že ještě žiju.“

Obalil to její prsní hlas. Přeskakovala do nepoznaného kraje. (Nezněl v tom praskající hlas unterscharführera Edmunda Franze-Horsta Weissackera, komandanta dílny.)

Slyšela za dřevěným přístěnkem z prohnilých prken tisícovku mužů, kteří si chodili ulevit na kbelík. Zaslechla nadávky, omluvy, kašel.

„Nepřišla jsem s prázdnýma rukama.“

„Zbytečně riskuješ.“ (Domyslel si, co přinesla.)

„Chtěla bych umět zabíjet.“

V Colettině hlase slyšel poloztracenou píseň. Poprvé se sešli v Odvšivovací stanici. Vyměňovali si slova, jako se o sebe otírají zvířata. (Poschodí pravdy, poschodí lži, scho-diště, které k nim vedlo.) Přicházela k němu pro něco, bez čeho, když si to jednou objevila, nechtěla existovat. Měla ho na místě matky, otce, obou zavražděných sester, Yvette a Garrance. V přístěнку bylo šero. Dřevo baráků bylo staré; postavili je pro rakousko-uherskou armádu před první světovou válkou.

Nabídl jí esšálek polévky z tuřínu a prohnilých brambor. Díval se, jak si pomalu nabírala lžící, než dojedla do dna.

Myslela na svá poschodí pravdy a lži. Na jeho poschodí pravdy a lži. Oba věděli, že se lží se dá žít a zemřít. Občas se zachvěla. V noci – sama – si připadala jako pes.

„Myslím na Nicole z Calais. Píchla si morfium a šla, místo někoho, koho v pondělí večer potřebovali z baráku do počtu.“

„Nemluv o tom,“ řekl. Připomínala mu tažné ptáky, jimž pod křídly hoří oheň.

Vyšla z ubytovny v ženském baráku u dílen komanda Kanada. Měla písemné povolení (Durchlasschein) projít několika Postenkette, brankami v plotech, hlídanými strážemi SS se smrtihlavem na čepici, takzvanými Totenkopf, do Odvšivovací stanice a vrátit se do úsvitu. Mohla se vymluvit, že čeká na vyprání dek. Často nebyla v kotlích horká voda a nezbývalo než čekat. Občas nesla zpátky deky nevyprané, jen dezinfikované cyklonem B.

Byla připravena na zkoumání propustky s razítky SS, gestapa. Některé strážné znala, jiní poznávali ji. V šeru se leskly dráty, jimiž procházelo deset tisíc voltů, aby někoho nenapadlo prolézat z ženského tábora do mužského, nebo naopak, anebo se pokusit o útěk. (Přesto to pár lidí zkusilo.) U Postenkette byly reflektory, ozařující pruhy země.

Vteřiny se protahovaly, esesáci u bran neměli kam spěchat. V duchu odhadovala, jak dlouho ji strážný nechá čekat. Věděla, že tváří v tvář vojákům SS visí její život na vlásku. Nesmí to na sobě dát znát.

V Odvšivovací stanici (to první setkání, kdy řekla, že se pokusí k němu dostat) se jí V. F. zeptal: „Stojí to za to riskovat?“ Odpověděla mu: „Největší riziko je neriskovat.“

„Přiložím na oheň,“ řekl.

Colette patřila k pracovnímu komandu Kanada. Byl to největší pracovní oddíl v Auschwitz-Birkenau. Stovky dozorců

a vachmanek SS. Třídila a párala šaty po zavražděných (kabáty ke kabátům, spodky ke spodkům, špendlíky ke špendlíkům a čepice k čepicím). Svršky, věci a cennosti, které si lidé přiváželi v domnění, že je přesídlují, anebo – jak říkali opakovaně Němci – osídlují východní území. Předtím byli neužitečně roztroušeni po Evropě, Luftmenschen. Urostlí muži komanda Kanada obsluhovali rampu, vlaky a příjezdy lidí a odjezdy věcí. Desetitisíce lidí, kteří přijeli a vzápětí zmizeli. Branou s nápisem Arbeit macht Frei, práce osvobozuje, vjížděly vlaky říšské dráhy, tažené a tlačené dvěma lokomotivami, s francouzskými, belgickými a dánskými nebo českými vagony s deportovanými z obsazených zemí. Zabavené šatstvo a prádlo (s výjimkou výbaviček nemluvňat) se odesílalo v zapečetěných vagonech nazpět do říše na Zimní pomoc rodinám, které měly na frontě otce, syny a bratry nebo ztratily byty při náletech. (Ze začátku se svršky a prádlo napouštěly voňavkou, aby vytlačila pach po krvi, zvracích a cyklonu B. Později, na zákrok říšského vedoucího Heinricha Himmlera, se lidi svlékali už v podzemní předsíni, než vstoupili do sprch.)

Když jim bylo horko, ptal se unterscharführer Weissacker, jestli by chtěly zmrzlinu. Kopeček, tři kopečky? Jahodovou, vanilkovou, citronovou? Jestliže křehly, doporučoval jim, aby si v duchu přeříkávaly desatero nebo sedmero smrtelných hříchů. Rychle, jako když běží poklusem. Tak to do něj vtloukal otec a katecheta. Měl – jak opakoval – vynikající paměť. V souladu s učením nacistické strany se držel stěžejní ideje, že všichni jsou zloději; udělají svému bližnímu, co by nechtěli, aby druzí dělali jim; je třeba je usvědčit, i kdyby se ničeho nedopustili. Nejdůležitější je akceschopnost. Člověka, organizace, armády, každé jednotlivé buňky země a Herrenwaffe. V čem si to protiřečilo, pomíjel. Obviňoval je z nemoci, kterou neznaly. Choroba, kdy

se chce nemocnému spát a odpočívat, ačkoli nedělal nic, co by ho mohlo vyčerpat. Tu léčil komínem. Cynismus a víra v jeho mozku spolužily. Dokázal tvrdit i s čím nesouhlasil. A souhlasil s ledasčím, co vyvracel.

Přirovnával dílnu a párání svršků a prádla ke kasinu. Obratem se dá vyhrát majlant. Poznal, kdy kápo Broderové nějaký svršek smrdí. Ať si podrží nos. Co má říkat on, unterscharführer? Není to sanatorium.

Unterscharführer jim kladl na srdce: „Jste kasačky. Nevíte, co je uvnitř. Potřebujete otevřít kasu.“ Zkoušet, neustávat, dokud nepodrží vrabce v hrsti. Běda, když některá něco přehlédla a unterscharführer vzal rozpáraný svršek a našel. Patřil k Totenkopf, Umrlčím lebkám, černému sboru. Uvítal, že ke vstupu do SS nebylo předepsané vzdělání; zato připouštěli jen uchazeče pod dvacet šest roků.

Na zlomek vteřiny utkvěla pohledem na bílé orlici na čapce esesmana s její propustkou. Vyznala se v hodnotech a uniformách SS podle výložek, odznaků a run, přezek a prýmků na polních uniformách, s umrlčími lebkami a zkříženými hnáty (jako z nálepek na lahvičkách léků, pozor jed). Vítr vál směrem k ní. Dusil ji popílek.

Pamatovala si den, kdy ztratila strach, že zemře. Zplynovali děvčata (čtrnáct), která si odsloužila šest neděl, kromě kápo Broderové a jí. Ten den šla poprvé s unterscharführerem. Jednoho dne musela přijít na řadu, jako že jedna a jedna jsou dvě.

Dívala se na pušky na Postenkette srovnané do jehlanu, na kožené pouzdro s pistolí dozorčího důstojníka. Podíval se na hodinky. Na strážnici se oslovovali slovem kamaráde, bez ohledu na hodnost. Hodinky šly špatně. Ozval se smích.

Bylo osm večer. Důstojník si srovnal čas a natáhl hodinky, až kam šlo péro.

Nepamatovala si už den, kdy strach vystřídal opovržení. Němců se buď bála, nebo jimi pohrdala. Každý jejich rozmar znamenal život, nebo smrt.

Esesák na Postenkette si dával s její propustkou načas. Sklopila pohled. Na nic se neptal. Měla pocit, že si ji pokradmu prohlíží.

Odkašlal si. Zkoumal čísla na propustce. Všechno v lágru mělo pojmenování, adresu. Fungovaly tu telefony i pošta, soustava poslíčků. (*Läufer am Tor*.) Lágr organizací připomínal, co pokládali SS za normální, návaznost na okolní svět. Věděl, kolik od rána zabili lidí? Kolik jich zabijou, než mu skončí služba? Zajímají ho počty mrtvých? Ví, že bude žít teď i ráno – než ho pošlou na frontu.

Už čtvrtý den bylo větrno; chvílemi pršelo. Měla pocit, že má v nose, na patře úst i v očích popel. Vrátila se v duchu na zlomek vteřiny k odpoledni. Unterscharführer Edmund Franz-Horst Weissacker, komandant dílny, ji obvinil, že mluví, a neví o tom. Zavřela na vteřinu oči a viděla proti sobě zvíře se srsť krysy, s tělem štěnice se čtyřmi tlapami, malou hlavičkou, s jazykem pohybujícím se od kraje zarostlé tlamy, s červenýma očima. Musela otevřít oči. Odpovídala mu na otázku, jestli vidí na zemi vlečku, od které odpárala pás se stuhami. Je snad duchem nepřítomná? Blázný by v dílně, kde se zachází se zlatem, stříbrem a penězi a drahým kamením, nestrpěl. Nesměla si dovolit ztratit nad sebou kontrolu. Když zaplynovali matku, otce a sestry, opustila ji na týden schopnost mluvit.

„Dám vám hádanku,“ vyhlásil unterscharführer Edmund Franz-Horst Weissacker. „Kdo uhodne, dostane dvě porce polévky. Co to je? Ráno je to celé, v poledne dvě půlky, večer nic?“

Unterscharführer s úsměvem oznámil: „Ráno vás vyklopí z vagonu. Desetina jde do baráku, devět desetin do komína.

A co je z vás večer? Dvě poloviny. Dopoledne pošlu do komína první půlku, odpoledne druhou.“ K smíchu to bylo, kromě unterscharführera, jen kápo Broderové.

Colette Cohenová, teď číslo C 324459-69, se dostala do Auschwitz-Birkenau, roviny v trojúhelníku Katovice, Krakov, Bielsko, jako ostatní, protože se narodila z židovské maminky a židovskému tatínkovi. Vybrali ji na rampě, kam přijel v lednu vlak z Antverp, mezi živé ve chvíli, kdy si přála být mrtvá. Nechtěla přežít matku, otce a dvě sestry, Yvette a Garrance. Jeden až dva z každých deseti šli na práci, osm až devět do komína. (Transport měl padesát vagonů po stovce lidí, pět tisíc mužů, žen a dětí. Ti pod patnáct a nad čtyřicet šli do plynu bez výběru.)

Němcům pomáhalo ohromení vězňů. Ženy jako ona pracovaly na stavbách, míchaly cement, kopaly kanály a cesty, kladly kolejnice, lámaly kámen, opravovaly vagony nebo pracovaly s pneumatickou vrtačkou a tlačily káry s kameny, pískem a štěrkem. V lágru jí smrt zevšedněla jako déšť, jako si havíři v podzemních štolách zvyknou na nedostatek slunce a zvířata za polárním kruhem na led a víchru a sněh. Auschwitz-Birkenau byla továrna na smrt. Lágr pro sto tisíc lidí ve válce, zamýšlená trestnice pro třicet tisíc po ní.

Byl strážný z Postenkette tehdy na rampě? Nepoznávala ho. Byl snad nový, a proto tak důkladný?

Odpoledne unterscharführer Edmund Franz-Horst Weissacker eskortoval ženu z řeckého baráku, u které našli veš. Ačkoli věděla, kam jde, držela v dlani krajíček chleba, který nikomu nedala. Snědla ho, když ji unterscharführer předal v podzemní svlékárně příslušnému rottenführerovi.

Colette Cohenovou vybral unterscharführer Weissacker mezi ženy, které páraly šaty po zabitých. V hospodářském oddělení

lágrového gestapa jí založili, jako všem, kdo pracovali se vzácnými statky, kartičku, stejně jako padělatelům peněz. Číslo C 324459-69. Colette Cohen. Stejně číslo jí vytetoval starý polský vězeň, sociální demokrat z gdaňských loděnic, na levé předloktí. To už se jí na jméno nikdo neptal.

Strážný ji vyzval, aby si vyhrnula rukáv. Ověřoval si číslo na propustce a tetování na kůži.

„Gut,“ řekl. „*Stimmt*. C 324459-69. Souhlasí.“

Měla se strážnými osmiměsíční zkušenost. Nechtěla udělat chybu, aby posuzovala strážného podle sebe. I ti s mírnější tváří byli cvičeni ke krutosti. Patřili k lidem ochotným zakročit i proti vlastním bratrům. Židé pro ně byli tlející hniloba. Lstivost, podlost a krutost k nepřátelům pokládali za ctnost.

Srolovala si rukáv zase dolů.

Vedoucí pracovních oddílů v komandu Kanada byly německé, polské a francouzské prostitutky, učitelky nebo úřednice, jazykově zdatnější. Mimořádní jedinci s rasovým poznávacím znamením, jak říkal *unterscharführer* Weissacker. Ještě rasa, bez pochyb, už ne lidi. Citoval s oblibou rasové postřehy vůdce vůdců, Adolfa Hitlera. Četl si v *Mein Kampf*u jako jeho mamin-ka v Novém zákoně.

Nicole z Calais, Colettina přítelkyně ve střižně, se dozvěděla o jejím vztahu k V. F.: „Tady? Aby ses utvrdila, že existuješ?“ Pro Nicole měl člověk v lágru hodnotu leklé ryby. Milostný vztah přišel Nicole z Calais směšný. Šlo o to přežít. Brát i absurdní za běžné.

Nicole si připadala jako saze. Bodla si do stehna injekci morfia a šla, aby se nadýchala cyklonu B. Vytýkala Colette, že rozdává vězňům na cestě lágrem do Odvšivovací stanice, co našla v kapsách šatů. Chleba, cukr, starou cibuli. Sama si nechala pod matrací lahvičku francouzského parfému. Voňavku odkázala Colette.

Nicole kladla nejvyšší autoritě své matky a otce, rabínovi z přístavu v Calais, otázku: „Proč tu jsem? Co jsem udělala?“

„Na čí straně jsi?“ ptala se Boha.

Je Bůh slabší než peklo? Nosí d'ábel německou uniformu jako underscharführer Weissacker, četař s pravomocí generála? Obě uvažovaly o ženách bez mužů, o mužích bez žen.

Colette nechala ruce svěšené podél těla. Byla vděčná za stín, který jí zakrýval tvář jako rouška. Znala trest, z něhož bičování dvojice byl začátek. Za návštěvu manželky, dcery nebo známé věšeli muže ke sloupu s rukama svázanýma za zády, s nohama nad zemí, aby ho táhla vlastní tíha. Nechali milence hladovět a mrznout v bunkru, kde mohli oba jen stát. Někdy obvinili ze zvrhlosti bratra a sestru, kterým se povedlo k sobě dostat.

Konečně jí strážný podal propustku. Měl kožené rukavice.

„Spěcháš? Běž,“ řekl strážný štítivě.

Šla k další Postenkette. Před krematoriem hrála lágrová kapela valčík *Ty a ty* z operety *Netopýr*. S Garrance a Yvette to hrály čtyřručně na klavír. (Docházel k nim soukromý učitel hudby, pan Francois Courten. Cítila v sobě hlas, který se rozplynul.) Viděla na komín. Plynovaly se maďarské transporty. Pětitisícový vlak sedmkrát týdně. Do zimy budou vymazány židovské obce – šest set tisíc lidí – v Maďarsku z mapy. Šlapala do bláta a dávala pozor, aby jí nesklouzl z paty dřevák.

Míjela karanténu ve vedlejším lágru, vězně bez šatů a prádla, které poslali do Odvšivovací stanice, kam údajně šla. V Odvšivovací stanici řekl včera štábní důstojník, který měl směnu u splynovačů: „Jsme jenom lidi. Nemůžeme stihnout všechno. Co byste od nás ještě chtěli?“ Stíral si pot z čela, unavený z desetihodinové směny. Zaplynovali o pět set lidí víc. Museli je pálit v jámách na dřevěných polenech, petroleji a vlastním tukem. Úkol musí být splněn.

Snažila se nejít rychle ani pomalu. Někde mohly být oči, které ji sledovaly.

Nebe nad hlavou jí vracelo ozvěnu myšlenek. Staří Řekové věřili, že jsou tři věci, jež potřebujeme k životu, a běda, když chybí: rozum, síla a štěstí. Otec Nicole z Calais dával přednost talmudu, podle kterého se charakter člověka měří talířem, kapsou a tím, proč se hněvá. Skončila to Nicole sama se sebou, protože ji navštívil esesman a ona mu vyšla vstříc?

Stýskalo se jí po slovech V. F.

Hvězdy jí připomínaly ohňostroj, který vídala s maminkou, otcem a sestrami na přímořských slavnostech v Antverpách. Lodě a námořníky, důstojníky a kapitány. V dětství jí přišlo líto, že i nejzářivější prskavky skončily ve tmě nebo na hladině moře. Za zády měla strážného v polní šedi, s orlicí a umrlčí lebkou s hnáty.

Viděla ohně nad komíny. Pět krematorií v provozu. Nad jámami vyskakovaly plameny. Připomínaly nesmazatelné písmo, kterým její předkové sepsali bibli. Prošla až k bráně dalšího lágru. Strážný ji znal. Vzal propustku. Naučila se číst strážným z očí, jako zvíře vnímá jiné zvíře.

„Ach, *Weissköpfchen*, bílá hlavička.“ Měla na hlavě bílý šátek. Zněla v tom lest? Účast? Ještě jí nevrátil propustku.

„Jdeš na *Spiel und Sportplatz*?“

Z propustky věděl, že pracuje v dranzírovací dílně. Čekal snad, že mu dá zlaté hodinky, dýmant anebo perlu nebo svazek amerických, švýcarských nebo anglických peněz? Chvilí ji pozoroval. Cítila se svlečená.

„Ne,“ odpověděla. „*Nein*.“

Vracela strážnému pohled pokorněji, než se díval esesák na ni. Nacházela v jeho očích chtění, jež se už naučila znát. Pohled člověka, jenž smí vše.

„Sportuješ tu?“

Věděla, že musí sklopit oči. Nikdo nebyl pro esesmana bez úhony.

„*Flug durch den Schornstein*. Let komínem. To bys jednou stihla. Kolik je ti?“

„Devatenáct.“

Díval se jí na tvář, do klína a na nohy. Pozoroval ji jako kdysi v Antverpách vrhač nožů v cirkuse mladou ženu, kterou prudkými vrhy obsekával stříbrnými dýkami s perleťovou rukojetí a dlouhým ostřím.

Esesákovy oči se podívaly na papír, razítka a podpisy a znovu na ni.

„Jdi,“ řekl.

Odlepila se z místa. Další Postenkette měla za sebou.

V lágru, do něhož vešla, stáli vězňové na apelu. Dělal rychlejší kroky. Muži, kteří tu čekali, nosili přes den devatenáct hodin kameny z lágru do Auto-Union a nazpět. Lépe se nosily placaté kameny. Nejhuř se přenášely kulaté.

Myslela na Nicole z Calais. Mělo smysl ptát se jako Nicole Boha, je-li dobrý, nebo zlý? Nemělo smysl ptát se ani d'ábla. Nicole drtila vzpomínka na rodiče. Lámala si hlavu, zda mohou duše zabitých najít klid.

Kápo Broderová jí poradila, než se šla poprvé po směně koupat, aby sledovala, jsou-li kropičky nízko nebo výš. Nízko znamená plyn. Vysoko je voda. U nízkých stropů se nesmí nechat zmást vlhkostí. Zřízenci postříkají komoru před splynováním z hadice.

Hlavou jí bleskly podoby vachmanek SS na Harmanzách, které držely u rybníků děvčatům ze Salonik hlavu pod vodou, aby druhé viděly, že lenost se neodpouští. Původně házely těla, která nestačila spálit, do vody. Mrtvoly se nafoukly a vyplouvaly